

ρας πρό της όρκουώσιας, εις τὰ ἀνάκτορα είχαν ἄλλην ἐορτήν : ὁ Βασιλόπαις Ἀνδρέας ἐδίδε τὰς ἐξετάσεις του. Ἐξήτασθη εἰς ὅλα τὰ ἀνώτερα μαθηματικά καὶ στρατιωτικά μαθήματα, καὶ ἀπῆντη-δεν ἄριστα. Ἐὶ δὲν πιστεύω ὅλα αὐτὰ τὰ δύσκολα πράγματα νὰ ἐμῆκαν μόνον εἰς τὸ κεφάλι του, μόνον διότι ἔτυχε νὰ γεννηθῆ Βασιλόπαις ! Τί λέγετε καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι ; Ὁ βασιλόπαις Ἀνδρέας δὲν ἐκόπιασε τοῦλάχιστον ὅσον καὶ οἱ οἰοσά-ποτε μαθητῆς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τῶ Ἐδελπίδων ; Κ' ἐγὼ σὰς λέγων : ἀκόμη περισσότερο, πολὺ περισσότερο ! Διότι πρὸς τοὺς Βασιλόπαιδας εἶνε πάντοτε αὐστηρότεροι καὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδασκα-λοι. Ἀπαιτοῦν ἀπὸ αὐτοῦ πολλὰ περισσό-τερα πράγματα ἀπ' ὅσα ἀπαιτοῦν ἔξωθεν ἀπὸ σὰς διότι ἡ θέσις των εἶνε ὑψηλότερα, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐθύνη των μεγαλότερα, καὶ τὰ καθήκοντά των περισσότερα. Ἐξωθεν ὁ υἱὸς ἐνὸς κοινοῦ θνητοῦ εἴμπορεῖ νὰ κά-μη καὶ τοῦ κεφαλοῦ του ὁ υἱὸς τοῦ βασι-λέως ἔμωσ, ὅχι, εἶνε ἀδύνατον : θὰ κάμη ἐκεῖνο ποῦ πρέπει. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνεγίνωσκα πῶς ἀνετράφη ὁ νέος βα-σιλεὺς τῆς Ἰταλίας, ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ Β'. Λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι κανεῖς ἀπὸ σὰς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰνθῆξῃ εἰς τόσα μαθήματα, εἰς τόσην πειθοχρίαν, εἰς τόσην σκληρότητα εἴμπορῶ νὰ εἶπω. Καὶ ἐνθυμούμαι τοὺς τραγεῖς λόγους, τοὺς ὁποίους τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ παι-δαγωγὸς του, ὁ αὐστηρότερος τῶν παιδα-γωγῶν. ὁ ὁποῖος δὲν του ἐφείδετο ποτέ :

— Ὑψηλότατε, καὶ τὸ παιδί τοῦ πα-πουτοῦ καὶ τὸ παιδί τοῦ Βασιληᾶ, ὅταν εἶνε γαῖδοῦρι, εἶνε γαῖδοῦρι !

Βέβαια ἔμωσ ἀληθεύει καὶ τὸ ἐναν-τίον : Καὶ τὸ παιδί τοῦ παπουτοῦ, καὶ τὸ παιδί τοῦ Βασιληᾶ, ὅταν εἶνε ἄνθρωπος, εἶνε ἄνθρωπος. Τὸ ἀπέδειξεν ὁ Βασιλό-παις, ὁ καθ' οὗ ἀπηνυθύνθη ἡ ὕβρις, ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερον ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους καὶ τοὺς πλέον μορφωμένους βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης. Τὸ ἀποδεικνύει μὲ τὰς λαμπράς του ἐξετάσεις καὶ ὁ βασιλόπαις Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος ἀναμφιβόλως θὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ μας, καὶ θὰ ὑπηρετήσῃ πεφωτι-σμένως καὶ εὐσυνειδήτως τὴν πατρίδα του. Ναί, κάθε ἄνθρωπος, εἴτε βασιλό-παις εἴτε κοινὸς θνητός, τότε μόνον εἶνε ἄξιος νὰ ζηλευεταί καὶ νὰ μακαρίζεται, ὅταν κάμη πιστῶς τὸ καθήκον του, ὅταν εἶνε ἄξιος τῆς θέσεως τὴν ὅποιαν κατέ-χει. Ἄρα, καμμία ἀνάγκη νὰ εἰμεθα ὅλοι Βασιλόπαιδες . . .

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΑΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

ΤΟ ΔΗΡΟΠΟΝΤΟΝ

Ἐπειτα, θλίβων καὶ πάλιν τὴν Ἑλ-λην ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὁ Δόνουγος εἶπε :

— Δέν μου ἐπνίγηκε λοιπὸν τὸ παι-δάκι μου ; . . . Ὡ, τί εὐτυχία ! Μὰ πῶς τὴν ἤρρες, Ἄρχη ; . . . Ἐλαβεσ ἕνα γράμμα μου ; . . . Εἶχε ἐστὸ λαϊμὸ τῆς ἕνα μ ε ν τ α λ λ ι ο ν, μὲ τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας τῆς μέσα ;

Ἡ Ἑλλη ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαϊμὸν καὶ ἔδειξε τὸ πολὺτιμον ἐγκλῆπι-ον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπεχωρίζετο ποτέ.

— Εἶνε λοιπὸν ἡ κόρη σου ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ θεῖος Ἄρχης, σχεδὸν μετὰ δυσαρρεσκείας, ἐν ᾧ ἡ Ἑλλη ἐφιθύριζε :

— Εἶχα προαισθημα . . . πάντοτε ἔ-λεγα ὅτι ὁ πατέρας μου δὲν ἀπέθανε !

— Ἀκόμη ρωτᾷς ἂν εἶνε ἡ κόρη μου ; εἶπεν ὁ Δόνουγος. Μὰ εἶσαι καλά, Ἄρ-χη ; . . . Ἐλα, πέ μου, πῶς τὴν ἤρρες ; Δέν εἰξέυρεις ὅτι τὴν εἶχα γιὰ πεθαμμένην καὶ ὅτι ἀπὸ τόσα χρόνια τώρα, δὲν ἔπαυ-σα ποτὲ νὰ τὴν κλαίω ; . . . Παιδί μου ! χρυσὸ μου παιδί ! . . .

Καὶ τὴν ἐφίλησε πάλιν.

Ἡ ἀλήθεια ἤρχισε νὰναλάμπη μέσα εἰς τὴν σαστισμένην κεφαλὴν τοῦ θεῖου Ἄρχη.

Ἡ Ἑλλη ἦτο ἡ κόρη τοῦ ἀδελφοῦ του Δονούγου. Εἰς αὐτὴν ἀνήκεν ἡ βαλί-ζα ἐκεῖνη. Ἀλλὰ κατὰ λάθος, ὁ ναύτης εἶχεν ἀρίστη εἰς τὸ σπῆτι του, ἀντὶ τῆς Ἑλλης, τὴν Ρόζαν. Τὸ μυστήριον διε-φωτίζετο.

— Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψία μου ! ἀνέκραξεν ἐπιτέλους. Καὶ λαβὼν τὴν Ἑλλην ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός τῆς, τὴν κατεφίλησε τρυφερώτατα.

Ἀλλοίμονον ! κανὲν ἀπὸ τὰ ἔτρια πρό-σωπα τοῦ μικροῦ τούτου οἰκογενειακοῦ δράματος δὲν ὑπόπτειεν, ὅτι παρίστατο ὡς μάρτυς καὶ τέταρτον πρόσωπον ! . .

Ἡ Ρόζα, ἡ δυστυχῆς Ρόζα, ἐπιστρέ-ψασα εἰς τὴν οἰκίαν πολὺ ἐνωρίτερα ἀπ' ὅσον ἀνεμένετο, — ἀπὸ τὴν μισοαντικτὴν θύραν, τὰ εἶχεν ἴδῃ, τὰ εἶχεν ἀκούσῃ ὅλα ! . .

Εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις, ἐμάν-τευσεν τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν. Καὶ ἄφω-νος, τρέμουσα, εἶχεν ἀπομείνη ἐκεῖ, ὡς καρφωμένη εἰς τὸ πάτωμα.

Εἶδε τὴν Ἑλλην εἰς τὰς ἀγκάλας ἐ-κείνου, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ πατέ-ρας τῆς. Ἦκουσε τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ θεῖου Ἄρχη. Τότε, δὲν ἠσθάνθη τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ οὔτε στιγμὴν περισσότερο τὴν πικρίαν καὶ τὴν ἀγα-νιδῶν θλίψιν, ἡ ὅποια περιέσφιγγε τὴν καρδίαν τῆς. Ἐκεῖνος, ὁ θεῖος Ἄρχης, τὴν ἀπεδίωκε, τὴν ἐγκατέλειπε, καὶ ἔπερ-

νεν ἄλλην ἀνεψίαν εἰς τὴν θέσιν τῆς . . . « Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψία μου ! » εἶχεν εἰπῆ πρὸς τὴν Ἑλλην, τονίζων τὸ σὺ ἐκεῖνο χαρακτηριστικῶς.

Μόνον μετὰ τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας, ὁ θεῖος Ἄρχης, ἀνήσυχος ποῦ δὲν ἔβλε-πε τὴν Ρόζαν, ἡ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ ἐ-πιστρέψῃ μαζὶ μὲ δύο μικρὰς τῆς φίλας, κατοικοῦσας ἐκεῖ πλησίον, ἀπεφάσισε νὰ σταλῇ τὸν Δάρρην νὰ τὴν ζητήσῃ.

Ἄλλ' ὁ ὑπηρέτης ἐπιστρέψῃ μόνος.

— Ἡ μὲς Ρόζα, τῷ εἶπαν, ἔχει φύγη πρὸ πολλοῦ.

Ἡ Ἑλλη ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ δω-μάτιόν τῆς, τὸ ὁποῖον ἤρρε κενόν.

Τότε ἔψαξαν παντοῦ, εἰς ὅλον τὸ σπῆ-τι, ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω . . . Τίποτε !

Ἡ Ρόζα εἶχε γείνη ἀφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

Εἰς τὸ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Πρέπει τώρα νὰ ἐπανέλθωμεν ὀλίγας ὥρας ὀπίσω, διὰ νὰ ἐνοήσωμεν πῶς ἡ Ρόζα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι τὸσον ἐ-νωρίς, καὶ ἔμαθεν οὕτως ἀποτόμως τὴν φοβερὰν εἰδησιν, τῆς ὁποίας ὁ κ. Βῶρκε ἐσκέπτετο, διὰ τῆς στοργῆς του, νὰ ἐ-λαττώσῃ τὴν πικρίαν. Διότι, — εἶνε πε-ριττόν καὶ νὰ τὸ εἶπω, — εἰς τὴν πατρι-κὴν καρδίαν τοῦ θεῖου Ἄρχη δὲν ὑπῆρ-χεν οὔτε ἕγνος ἐπισθοβουλίας διὰ τὴν ἀ-γαπητὴν του Ρόζαν, ὅταν ἔσυρε τὴν Ἑλ-λην εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τῇ εἶπε : « Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψία μου. »

Ἦμποροῦσε νὰνακαλύψῃ πολλὰς ἀκόμη ἀνεψίας, χωρὶς νὰ μεταβληθοῦν τὰ αἰ-σθήματά του καθόλου. Ὅσον βαθεῖα καὶ ἀν ἦτο ἡ πρὸς τὴν Ἑλλην ἀγάπη του, δὲν ἠμποροῦσε νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ἀ-γάπην, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὴν Ρό-ζαν. Τὴν ἀγαποῦσε πλέον ὡς ἴδιαν του θυγατέρα τὸ δὲ ἀνακαλυφθῆν γεγονός, ὅτι ἡ Ἑλλη καὶ οὐχὶ ἡ Ρόζα ἦτο ἡ ἀνε-ψία του, δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ μεταβάλῃ τίποτε. Ἡ ἀγάπη ἔμεινε ἀγάπη.

Λοιπὸν, μετὰ τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ, τὰ παιδία ἀνέβησαν νὰ παίξουν εἰς τὸ εὐρὸ σπουδαστήριον, ὅπου εὐρίσκητο μὲ τὴν παιδαγωγὸν τῆς ἡ μικρὰ Δώρα Ὁ γραδου, χαριτωμένον κοράσιον τεσσάρων ἐτῶν, τὸ ὁποῖον, ἐπειδὴ πρὸ πολλῶν ἡ-μερῶν ἦτο ἀδιάθετον, δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταβῇ.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Δώρας, ἡ Ρό-ζα μὲ τὰ ὠραῖα ξανθὰ μαλλιά, μὲ τὰ γα-λανὰ μάτια, μὲ τὰ κόκκινα μάγουλα, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν ζωηρότητα τῆς, ἐφαί-νετο ὡς βασιλοπούλα τῶν παραμυθῶν. Καὶ μόλις τὴν ἔβλεπεν, ἀμέσως ἔτρεχε κοντὰ τῆς, διὰ νὰ τὴν χαϊδεύσῃ ἡ Ρόζα καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ὅπως πάντοτε, καὶ τώρα ἡ μὲς Ρόζα τὴν ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατά τῆς, ἐστήρι-ξε τὴν κεφαλὴν τοῦ κορασίου ἐπὶ τοῦ ὠ-

μου τῆς, καὶ ἤρχισε νὰ τῆς διηγῆται ἕνα παραμῦθι, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν δύνα-μιν νὰ φέρῃ μειδίαμα εἰς τὰ ξηρὰ καὶ φλέγοντα χεῖλη τῆς Δώρας. Ἐπειτα ἔ-σκυψε καὶ ἐσήκωσε τοὺς ξανθοὺς τῆς βο-στρύχους, διὰ νὰ τὴν φιλήσῃ.

— Ὡ, μὲς Μπράουν ! εἶπε πρὸς τὴν παιδαγωγόν. Μὰ τί ἔχει ἡ Δώρα ; Καίει ὅλη καὶ τὸ δέριμα τῆς εἶνε κατακόκκινον.

Συγγρόνως ἐξεκούμωσεν τὸ φορεμα-τάκι τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, καὶ παρετήρη-σεν ὅτι ὁ λαϊμὸς τῆς καὶ τὸ στήθος τῆς ἦτο γεμάτον ἀπὸ ἐρυθρὰς κηλίδας.

Ἡ μὲς Μπράουν ἀρπαξεν ἀμέσως τὴν Δώραν καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, χω-ρίς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ἐτρεξαν νὰ φωνά-ξουν τὸν ἱατρόν. Καὶ ὁ ἱατρός εἶπεν ὅτι ἡ Δώρα εἶχε σκαρλατιαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀπομονώσουν ἀπὸ τὰ ἀδελφιά τῆς, καὶ νὰ σταλθοῦν τὸ γρηγορώτερον ἔλα-τὰ ξένα παιδία εἰς τὰ σπῆτια των.

Αὐτὸς ἦτον ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ρόζα εἶχεν ἐπιστρέψῃ τόσον ἐνωρίς εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσοῦλλιαμ. Πρὶν εἰσελθεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐστάθη ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν, ἐκπληκτος ποῦ ἔβλεπεν ἐκεῖ τὸν ξένον κύριον, οὕτω δὲ παρευρέ-θη ἀάρατος εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ἑλ-λης ὑπὸ τοῦ πατρός τῆς, καὶ ἤκουσε τὸν θεῖον Ἄρχην νὰ λέγῃ εἰς αὐτὴν ὅτι εἶνε ἀνεψία του.

Τότε ἀνέβη ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ καρδία τῆς θὰ συνετρίβετο, ὅτι θάπέθνησκεν ἀπὸ λύπην, ἂν ἔμεινε μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἐκεῖ. . . Ἦρχισε νὰ περιπατῇ ἐπάνω-κάτω εἰς τὸ δωμάτιον τῆς, συμπλέκουσα τὸς χει-ράς ἀπὸ ἀπελπισίαν, καὶ ἐν τῇ θλίψει τῆς ἔμιλοῦσα μεγαλοφώνως :

— Καὶ ἐγὼ τώρα τί θὰ γίνω ; . . . τί θὰ γίνω ; . . . ἔλεγε.

Δέν εἶχε πλέον κανένα νὰ τὴν παρη-γορή, κανένα διὰ νὰ τὴν συλλογιζεταί καὶ διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷ. . . Αὐτὸ ἐνόμι-ζεν, εἰς τὴν ὑπερβολικὴν τῆς λύπην. . . Ἐπειτα ἔπεσε κάτω ὀλοφύουσα, καὶ ἀπ' οὗ ἐκλαυεν ἀρκετὴν ὥραν, προσεπάθησε νὰ τακτοποιήσῃ κάπως τὰς ιδέας τῆς.

Ὡστε λοιπὸν ἡ Ἑλλη ἦτο ἡ μὲς Βῶρκε, ἡ ἀνεψία τοῦ θεῖου Ἄρχη. Καὶ ἡ Ρόζα δὲν ἦτο τίποτε. . . Πῶς νὰ ὑπο-φέρῃ παρομοίαν συμφορὰν ; . . . Δέν τῇ ἔμεινε οὔτε κἀν ἡ παρηγορία τοῦ θανά-του. Ἦτο νέα πολὺ νέα, καὶ ἴσως θὰ εἰξοῦσε πολλὰ-πολλὰ χρόνια ἀκόμη, μὲ αὐτὴν τὴν θλίψιν, μὲ αὐτὴν τὴν πικρίαν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς.

Δυστυχῆς Ρόζα ! Δέν ἤξευρεν ὅτι ὁ χρόνος καταπαύει ὅλας τὰς θλίψεις. δὲν ἤξευρεν ὅτι αἱ πληγαὶ τῆς ψυχῆς θερα-πεύονται μὲ τὸν καιρὸν ὅπως αἱ πληγαὶ τοῦ σώματος.

Πεπεισμένη ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσεν αἰ-ωνίως νὰ ὑποφέρῃ, νὰ πονῇ ἔτσι, ἀκίνητος ὡς εἶχε πέσῃ εἰς τὸ πάτωμα, δὲν ἔπαυε

νὰ προβάλλῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς τὴν ἴδιαν πάντοτε ἐρώτησιν : « Τί θὰ γίνω ; . . . » Ἦτο ξένη καὶ ἔρημος. Δέν ἤξευρε κανένα τῆς συγγενῆ ποθενά, καὶ ἂν τυ-χὸν εἶχε καὶ συγγενεῖς, εἴμπορεῖ νὰ ἦσαν πτωχοὶ ἄνθρωποι, ἑλεεινοί, ζητιανοί, κλέπται . . . ποῖος ἔξυρει ; Δέν ἦτο πλέον ἡ μὲς Βῶρκε ! Ὁ θεῖος Ἄρχης δὲν ἦτο πλέον θεῖός τῆς ! Καί, ὡς νὰ μὴν ἦτο πλέον θεῖός τῆς ! Καί, ὡς νὰ μὴν ἄρχοῦσεν αὐτό, πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυσ-τυχίας τῆς, ἦτο θεῖός τῆς Ἑλλης. Ἀ-νήκεν εἰς τὴν Ἑλλην, καὶ ἡ Ἑλλη ἀ-νήκεν εἰς αὐτόν.

Δυστυχῆς Ρόζα ! Πολύ, πολὺ σκληρὰ ἐτιμωρεῖτο διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς, διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν τῆς . . .

Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσῃ ποτὲ τὰ ἐλαττώματά τῆς, δὲν ἠμποροῦ-σε νὰ θεωρήσῃ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν ὡς τιμωρίαν ποῦ τῆς ἤξιζε. Δέν ἐσυλλογι-ζετο παρὰ μόνον τὴν δυστυχίαν τῆς, καὶ

ἐφαντάζετο ὅτι δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κό-σμον ὀλόκληρον θλίψις καὶ συμφορὰ ἀ-νωτέρα τῆς ἰδικῆς τῆς. Ἡ ἰδέα νὰ συ-στήσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὸν Θεὸν δὲν τῆς ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν, διότι δὲν ἤξευ-ρε πόσην δύναμιν θὰ εὕρισκεν εἰς τὴν προσευχῇν, τί βάλαμον θὰ ἐχύνετο δι' αὐτῆς εἰς τὴν ἀλγούσαν καρδίαν τῆς.

Καὶ τώρα, μὲ ποῖον θάρρος θὰ ἐπα-ρουσιάζετο ἀπέναντι τοῦ θεοῦ Ἄρχη, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πλέον θεῖός τῆς, μὲ τί πρόσωπον θὰ ἔβλεπε τὴν Ἑλλην, ἡ ὁ-ποία τῆς εἶχε πάρῃ τὴν θέσιν τῆς, ἡ πῶς θὰ ὑπεδέχετο τὸν ξένον ἐκεῖνον, τὸν ὁ-ποῖον πρὸ ἐτῶν ἐθεωροῦσεν ὡς ἀποθαμέ-νον, τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον, χωρὶς πο-τὲ νὰ τον γνωρίσῃ, ἀνεκάθεν εἶχεν ἀγα-πήσῃ ὡς πατέρα τῆς, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπα-ρουσιάζετο τώρα — ὁ καχός ! — ὡς πατὴρ τῆς Ἑλλης ; . . .

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΕ

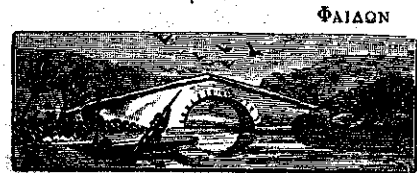
Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

I.

Ὁ Φασουλάκης ἐπῆρε τὸν Παρασκευᾶν εἰς τὸ σπῆτι του, εἰς τὸ ὠ-ραῖον σπιτάκι ποῦ εἶχε κατασκευάσῃ μόνος του μὲ σανίδα. Λίγο-λίγο τὸν ἔμαθε νὰ κουτσομιλῇ ἑλληνικά καὶ νὰ καταλαβαίνη

ΦΑΙΔΙΟΝ

ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ὁ κύριός του. Ἄλλ' ὁ Φασουλᾶκης ἔχει μεγάλα σχέδια διὰ τὸν μικρὸν ἄγριον. Δὲν θέλει νὰ τον ἀφήσῃ αἰωνίως ἀγράμματον, καὶ ἀποφασίζει νὰ τον μάθῃ νὰ διαβάζῃ.

Φορεῖ λοιπὸν τὰ γυαλιά του, βάζει στὸ κεφάλι τὸν ψηλὸν καὶ μυτερὸν σκοῦφόν του, πέρνει ἐπὶ τὸ χέρι τὸ ραβδί του, καὶ τὸ μάθημα ἀρχίζει. Ἐμπρός!

Ἄλλὰ τὸ μαῦρο καὶ γουρὸμαλλο κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου Παρασκευᾶ εἶνε ἓνα ξεροκέφαλο πρώτης τάξεως!

Ἄς του φωνάζῃ ὅσον θέλει ὁ Φασουλᾶκης: "Ἄλφα α, α, α! — Ὁ ἀραπάκος δὲν σκαμπάζει γρύ.

— Ἄ α α! κάμνει ὁ Παπαγάλος, σκαρφαλωμένος ἐπάνω ἐπὶ τὸ μαυροπίνακα. Μπᾶ! τὸσῶ δύσκολο πρᾶγμα εἶνε νὰ πῆ κανεὶς Ἄ α α;

Καὶ κτυπᾷ τὰ φτερά του, καὶ γελᾷ, καὶ χαχλάνει, καὶ περιπαίζει τὸν ἀραπάκον, καὶ κάμνει τὸσον θόρυβον, ποῦ νομίζει κανεὶς ὅτι δέκα παπαγάλοι εὐρίσκονται μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἐ! γιὰ νὰ σου πῶ! . . . Μὴν περιγελαῖς ἔτσι, κύριε Παπαγάλε, γιὰτὶ μὴ σου φαίνεται ὅτι οὐ ξεύρεις περισσότερα ἀπὸ τὸν Παρασκευᾶν.

Καὶ ὁ Φασουλᾶκης τραβᾷ δυνατὰ τὸ αὐτί τοῦ μαθητοῦ του καὶ ξαναρχίζει: Ἄ α α.

— Ἄ! ᾶ! ᾶ! κάμνει ὁ ἀραπάκος ἀπὸ τὸν πόνον.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! λέγει ὁ δάσκαλος, ποῦ ἄκουσεν ἐπὶ τέλους τὸ Ἄλφα.

Καὶ τὸ μάθημα ἐξακολουθεῖ.

Ὄταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: β-α-βα, β-α-βα, β α β ᾶ . . .

— Ἐχω βαβά στ' αὐτί! φωνάζει ὁ Παρασκευᾶς.

Ὄταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: κ-ο-κο, κ-ο-κο, κοκό . . .

— Θέλω γλυκό! ἀποκρίνεται ὁ Παρασκευᾶς.

Ὄταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: μ-α-μα, μ-α-μα, μαμά . . .

— Θέλω τὴ μαμά! φωνάζει ὁ Παρασκευᾶς.

Ὄταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: ν-α-να, ν-α-να, νάνα . . .

— Νυστάζω! φθάνει πειᾶ! φωνάζει ὁ ἀραπάκος.

Ἄ, μὰ ἔτσι ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ μάθῃ νὰ διαβάζῃ!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

(Διήγησις μικροῦ Ἄλσατου.)

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ εἶχα ἀργίση νὰ υπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐφοβούμην πολὺ μὴ μὲ μαλώσῃ ὁ κύριος Χάμελ. Ἰσαῖσα μᾶς εἶχεν εἰπῆ, ὅτι θὰ μᾶς ἐξετάσῃ εἰς τὰ ρήματα, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρα οὔτε λέξι. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐσκέφθην νὰ τὸ στρήψω καὶ νὰ πάω ἐπὶ χωράφια.

Ὁ καιρὸς ἦταν τὸσον ὠραῖος! ἔκανε τὸση ζέση!

Τὰ κοσσοῦρια ἐσφύριζαν ἐκεῖ ἐπὶ τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους, καὶ πάρα κάτω, πίσω ἀπὸ τὸ ὑδροκίνητον πρίον, ἐτὸν κάμπο, οἱ Πρωῖσοι ἔκαμαν γυμνάσια. Ὅλα αὐτὰ μὲ εἴλικον περισσότερον ἀπὸ τὰ ρήματα, ἀλλὰ εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθῶ καὶ ἐτάχυνα τὸ βῆμά μου.

Ἐμπρός ἐπὶ τὸν Διημερῆτον εἶδα κόσμον συναγμένον. Δύο ἔτη τώρα, ἐκεῖ πάντοτε ἔφθαναν ὄλοι αἱ κακὴ εἰδήσεις, αἱ ἦνται τῶν Γάλλων, ἢ ἐπιστράτευσις, αἱ γερμανικαὶ διαταγαὶ, καί, ἐσκέφθηκα χωρὶς νὰ σταθῶ:

«Τί νέα πάλι θάχωμε σήμερα;»

Ἐνῶ διέσχίζα τὴν πλατεῖαν τρέχων, ὁ Βᾶχτερ ὁ σιδηρουργὸς μου ἐρώναξ: «Μὴν τρέχῃς ἔτσι, μικρέ, ἔχεις καιρὸ νὰ πᾶς σχολεῖο.» Ἐνόμισα ὅτι μὲ ἐπερίπαιξε, καὶ ἔφθασα τρέχων μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοῦ Σχολεῖου.

Συνήθως, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, ὄλοι τὰ παιδιὰ ἔκαμαν μεγάλον θόρυβον. Ἄλλοι ἐτακτοποιοῦν τὰ βιβλία των, ἄλλοι ἐπανελάμβανον τὴν ἀποστήθεισιν των, καὶ ὁ δάσκαλος μὲ τὴν ρήγα ἐσιώπα ἐπὶ τὴν ἔδραν. Ἐλογάριαζα νὰ ἐπωρελθῶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν θόρυβον, διὰ νὰ γλυστρήσω ἀπαρητήρητος εἰς τὸ θρανίον μου, ἀλλὰ ἴσια ἴσια σήμερον ὄλοι ἐσιωποῦσαν. Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον εἶδα ὄλους τοὺς συμμαθητάς μου ἐπὶ τὰς θέσεις των, καὶ τὸν κύριον Χάμελ, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε καὶ ἔξαναπερνοῦσε, μὲ τὴν φοβεράν ρήγα του.

Ἦνοιξα τὴν πόρτα σιγὰ σιγὰ καὶ ἐμβῆκα. . . φαντάζεσθε ἂν ἤμουν κόκκινος καὶ ἂν ἐφοβούμην. . . . Καὶ ὁμοίως τίποτε! . . . Ὁ κύριος Χάμελ μὲ ἐκκύταξε χωρὶς θυμὸ καὶ μοῦ εἶπε σιγὰ: «Πῆγαινε γρήγορα ἐπὶ τὴν θέσιν σου, μικρέ

μου Φράντς! θάρχιζαμε χωρὶς ἐσένα.» Ἐκάθησα γρήγορα ἐπὶ τὴν θέσιν μου. Τότε μόνον παρετήρησα, ὅτι ὁ δάσκαλος μᾶς φοροῦσε τὴν καινούρια πράσινη ρεδιγκότα του, τὴν ὁποίαν δὲν ἔδραξε παρά τὰς ἐπισημοὺς ἡμέρας, καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις ἔσαν ἐμοῖραξε τὰ βραβεία.

Ἄλλὰ ἐκεῖνο ποῦ μὲ ἐξέπληξε περισσότερο, ἦταν ἔταν εἶδα ἐπὶ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης τοὺς χωριανούς καθισμένους καὶ σιωπηλοὺς ὅσιν καὶ μᾶς. Ὁ Ἄουζερ μὲ τὸ στρατιωτικὸ του καπέλλο, ὁ πρῶν δήμαρχος, ὁ ταχυδρόμος καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ὁ Ἄουζερ εἶχε φέρῃ ἓνα ἀλφαθητάριο καὶ τὸ κρατοῦσε ἀνοικτὸ στὰ γονατὰ του, μαζὺ μὲ τὰ γυαλιά του, τὰ ὁποῖα εἶχε βάλῃ ἀνάμεσα στὰ φύλλα.

Ἐνῶ ἐκύτταξα ἐκπληκτος ὄλα αὐτὰ, ὁ κύριος Χάμελ ἀνέθηκε ἐπὶ τὴν ἔδραν καὶ μᾶς εἶπε:

«Παιδιὰ μου, σήμερον εἶνε τὸ τελευταῖόν σας μάθημα. Ἡ διαταγὴ ἦρθε ἀπὸ τὸ Βερολίνον. Στὰ σχολεῖα τῆς Ἄλσατίας καὶ Ἀωρραίνης ὄλα διδάσκονται τὰ Γερμανικά, καὶ αὐτοῖο ἐρχεται ὁ νέος δάσκαλος. Λοιπὸν ὄλας παρακαλῶ νὰ καθῆστε φρόνιμα ἐπὶ τὸ τελευταῖόν γαλλικόν σας μάθημα.»

Αὐτὰ τὰ λίγα λόγια μὲ ἀνεστάτωσαν. Ἄ τὸς ἀθλίους! νὰ τί εἶχαν τοιχοκλήσῃ ἐπὶ τὸν Διημερῆτον!

Τὸ τελευταῖόν μου μάθημα!!!

Καὶ ἐγὼ ποῦ μάλιστα ἤξευρα νὰ γράφω; Δὲν θὰ μάθαινα ποτέ;—Πῶς μετανουῶσα γιὰ τὸ χαμένο καιρὸ, ὅταν ἔτρεχα νὰ κυνηγῶ φωλιῆς καὶ νὰ γλυστρῶ ἐπὶ τὸ χιόνι, ἐπὶ τὸ βουνό. Τὰ βιβλία μου ποῦ μοῦ φαίνονταν ἄλλοτε τόσο βαρεῖα, ἢ γραμματικὴ μου, ἢ ἱερὰ ἱστορία μου, ἐροῖαζαν σήμερον μὲ παληγρὸς μου φίλους ποῦ ἐλυποῦμουν ὅτι τοὺς ἄφρινα...

Ἄμ' ὁ Κύριος Χάμελ; ἢ ἰδέα ὅτι θὰ ἐφρυξῆ; μὲ ἔκανε νὰ ξεχνῶ τὰς τιμωρίας καὶ τὴν ρήγα του.

Ὁ καϊμένος! Πρὸς τιμὴν τοῦ τελευταίου μας μαθήματος εἶχε βάλῃ τὰ καλά του ρούχα. Τώρα ἐνόσων διατὶ οἱ γέροι χωρικοί εἶχον ἔλθῃ ἐπὶ τὸν Σχολεῖον ὄφριλαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν διδάσκαλόν μας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ σαράντα ἔτη ἔκαμε τὸ καθῆκόν του πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ ὁ ὁποῖος τώρα ἠνυχάζετο νὰ φύγῃ.

Αὐτὰ ἐσκέπτοντο, ὅταν ἔξαφνα ἤκουσα τὸ ὄνομά μου. Ἐπρεπε νὰ εἶπω μᾶθημα. Τί δὲν θὰ ἔδιναν διὰ νὰ ἤμπορούσα νὰ πῶ τὸ ρημά μου νεράκι, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τὰ ἔχασα καὶ ἔμεινα ἄφρων.

Ἦκουσα τὸν κύριον Χάμελ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔλεγε:

«Δὲν θὰ σὲ μαλώσω, μικρέ μου Φράντς! ἀρκετὰ τιμωρεῖσαι μόνος σου. Ἐτσι εἶνε. . . . κάθε μέρα λέγει κανεὶς: ὄλα μάθω αὐριον. Καὶ ἔπειτα νὰ τί γίνεταί... Ἄ! ἦτον μεγάλο δυστύχημα γιὰ

τὴν Ἄλσατία μας, νὰ νανθάβῃ πάντοτε τὴν ἐκπαίδευσίν της. Τώρα οἱ Πρωῖσοι ἔχουν δικαίωμα νὰ μᾶς ποῦν. «Πῶς! ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἶσθε Γάλλοι, καὶ δὲν ξεύρετε οὔτε νὰ γράψετε οὔτε νὰ διαβάσετε τὴν γλῶσσά σας!» Σ' ὄλα αὐτὰ, δὲν εἶσαι σὺ ὁ πλέον ἐνοχος. Καθεὶς ἔχει τὸ μερίδιόν του. Οἱ γονεῖς σας δὲν εἶχαν ποτὲ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σᾶς ἐκπαιδεύσουν. Ἐπρωτιμοῦσαν νὰ σᾶς στέλνουν ἐπὶ τὰ χωράφια. Ἄλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐνοχος; Πόσες φορὲς σᾶς ἔδραξα νὰ ποτίσετε τὸν κῆπον μου; καὶ ὅταν ἤθελα τὴν κίμαλιαν καὶ ἔγραφε μὲ μεγάλα γράμματα: «ΖΗΤΩ Ἡ ΓΑΛΛΙΑ!»

Καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἀκουμπισμένην εἰς τὸν τοίχον, ἄφρων μᾶς ἔκαμε σημεῖον: «Ἐτελείωτε. . . πηγαίνετε!» (Alphonse Daudet) Μετῆφρασις Κ. Α.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Β'

Ἐπειτα ἐρχονται τὰ παιγνίδια, — παιγνίδια ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἀπὸ τὰ παλαιότερα ἕως τὰ σημερινά, καὶ ἀπὸ τὰ προστυχότερα ἕως τὰ πολυτελέστερα. Καὶ βλέπεις ἐκεῖ κοῦκλες καὶ κοῦκλες, στρατιωτικὰ μολυβένια, ἀμαξάκια, νοικοκυρεῖα κουκλιστῆς, σπιτάκια, μαγεράκια, καρδάκια χιλιάδων. Ὡ, τί εὐτυχισμένη θὰ ἦτο ἡ Μίνα τοῦ «Ἐπὶ πτερύγων Ζεφύρου», — τὸ ἐδιαβάσατε;— ἂν τὴν ἔβλεπον ἐδῶ νὰ διαλέξῃ! Ἄλλὰ καὶ κάθε παιδί τὸ ἴδιον θὰ ἤθελε... Καὶ συλλογίζομαι πόσα καὶ πόσα παιδάκια θὰ ἐχαροποιήσαν καὶ θὰ διεσκέδασαν τὰ παλαιὰ αὐτὰ παιγνίδια, πρὶν ἔλθουν ἐδῶ, διὰ νὰ τέρπουν τὰ σημερινὰ παιδιὰ, ποῦ τα ἐπισκέπτονται καὶ χάσκουν ἐμπρός των ὄρες ὀλόκληρες... Ἐξαφνα εὐρίσκουμαι ἐνώπιον ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶμπορῶ νὰ ὀνομάσω παιγνίδι, ἂν καὶ εἶνε τοποθετημένον εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Τμήματος τῶν Παιγνιδίων. Εἶνε μία Φάτνη. . . Ἰσως ἤξεύρετε, ὅτι εἰς τὴν Ἑβρώπιαν ἐπικρατεῖ συνήθεια νὰ χαρίζουν τὰ Χριστογενεῖα εἰς τὰ παιδιὰ μικρὰς Φάτνας, εἴτε ἀπὸ χαρτὶ εἴτε ἀπὸ ξύλον, αἱ ὁποῖαι παριστάνουν τὸν Ἰησοῦν βρέφος εἰς τὰ γόνατα τῆς Μητρὸς του, τὸν Ἰωσήφ ὄρθιον πλάσιόν της, τὰ βοδάκια νὰ χύνουν μέσα τὸ κεφάλι των ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ σταύλου, καὶ τοὺς Ἄγγέλους νὰ πετοῦν ἀπὸ πάνω, μὲ τοὺς τρεῖς Μάγους καὶ τοὺς τρεῖς Ποιμένας. Μία τέτοια Φάτνη εἶνε καὶ αὕτη, ποῦ βλέπω εἰς τὴν Παιδικὴν Ἐκθεσιν. Ἄλλὰ ποῖα διαφορά καὶ... ποῖα τελειότης! Ἐν πρώτοις ἔχει μῆκος δέκα μέτρων—τὸ φαντάζεσθε;— καὶ εἶνε κα-

τασκευασμένη ὄλη ἀπὸ ξύλον σκαλιστὸν καὶ χρωματισμένον. Παριστᾷ ὀλόκληρον τοπίον, μὲ πύργους, μὲ σπιτία, μὲ καλάβιας, μὲ δένδρα, μὲ βουνάκια. μὲ δρόμους, ὅπου περιπατοῦν — ἢ μάλλον στέκονται, — περισσότερα ἀπὸ τριακόσια πρόσωπα, τὰ περισσότερα πλουσιώτατα ἐνδεδυμένα καὶ ἀποτελοῦντα συμπλέγματα γραφικώτατα. Ἄλλοι πηγαίνουν πεζῇ, ἄλλοι ἐπιπποῖ, ἄλλοι μὲ γαϊδουράκια, καὶ ὄλοι διευθύνονται πρὸς τὸ θεῖον Βρέφος, τὸ ὁποῖον μετὰ τῆς Μητρὸς του κατέχει τὸ κέντρον τῆς συνθέσεως, διὰ νὰ τὸ προσκυνήσουν καὶ νὰ τὸ προσφέρουν τὰ δῶρά των.

Ἡ ὀχυμασία αὕτη Φάτνη εἶνε ἱστορικὴ. Κατεσκευάσθη πρὸ ἑκατῶν πεντήκοντα ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Καρόλου Γ' βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, καὶ εἰργάσθησαν δι' αὐτὴν οἱ μεγαλύτεροι καλλιτέχναι τῆς ἐποχῆς. Καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν Ἰταλίαν κατασκευάζουν καὶ πωλοῦν Φάτνας κατὰ τὸ ὑπόδειγμα αὐτῆς; ἔννοεσται ὁμοίως, ὅτι καμμία δὲν εἶνε τὸσον μεγάλη, τὸσον πολυτελής καὶ τὸσον καλλιτεχνική.

Εἰς τὴν Παιδικὴν Ἐκθεσιν βλέπει κανεὶς πολλὰ πράγματα διασκεδαστικὰ καὶ περιεργότατα. Ὁ Τὸμ-Τίτ, ὁ διδάσκαλος Τὸμ-Τίτ ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπινοήσῃ καὶ δημοσιεύσῃ ἕως τώρα πλήθος Μαγικῶν Παιγνίων, — νομίζω, ὅτι μία συλλογὴ του ἔχει δημοσιευθῆ καὶ ἔλληγιστι, πρὸς διασκεδαστῶν τῶν οἰκογενεικῶν συναναστρωθῶν, — λοιπὸν, αὐτὸς ὁ μάγος Τὸμ-Τίτ, διδάσκει εἰς τὴν Ἐκθεσιν τὰ παιδιὰ πῶς νὰ κατασκευάζουν μόνον τῶν τῶν παιγνιδίων των. Ἰπάρχει ἀκόμη μία Αἰθουσα Μουσικῆς, ἓνα Κορτσέρτο δηλαδὴ, εἰς τὸ ὁποῖον παιζοῦν ὄλο παιδιὰ. Καὶ ἐδῶ μὲσα ἐπέρασα ὠραιὰς ὄρας, διότι ἀγαπῶ τὴν καλὴν μουσικὴν, οἱ δὲ μικροὶ αὐτοὶ μουσικοὶ εἶνε ὄλοι καλλιτέχνη. Καὶ πόσα παιδιὰ εἶδα νὰ διασκεδάζουν μαζί μου!

Ἄμὲ τὸ θεατρικόν; Ἄλλη διασκεδαστικὴ πάλιν ἐδῶ. Τὸ θεατρικὸν τῆς Παιδικῆς Ἐκθέσεως, εἶνε θεατρικὸν νευροσπάστων, μὲ ἄλλους λόγους Φασουλῆς. Ἐπερνοῦσα καὶ με προσεῖλκυον αἱ φωναὶ, αἱ χαρούμεναι φωναὶ τῶν παιδιῶν, ποῦ ἦσαν μαζεμέναι τριγύρω εἰς τὴν μικροσκοπικὴν σκηνήν. Καὶ εἰσῆλθα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκοπίασα ἕως νὰ ἐννοήσω τὴν ὑπόθεσιν τῆς παριστανόμενης κωμωδίας. Ἄ, νομίζω ὅτι τὴν ἐννοῶ: Ὁ Φασουλῆς ἔχει χρήματα... θέλει νὰ τα φυλάξῃ διὰ νὰ μὴ τού τα κλέψῃ κανεὶς... ἀλλὰ κατασκοπεύεται ἀπὸ τὸν Περικλέτον, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, ἔχει πολὺ κακὰς διαθέσεις...

— Μὴν κυττάζεις! τοῦ φωνάζει ὁ Φασουλῆς μὲ τὴν φωνήν του τὴν... φασουλιστικὴν. — Δὲν κυττάζω, καλέ, δὲν κυττάζω,

Ἐν τούτοις εἶχε τὸ θάρρος νὰ μᾶς τελειώσῃ τὸ μάθημα. Μετὰ τὴν καλλιγραφίαν εἶχαμε ἱστορίαν, καὶ ἔπειτα οἱ μικροὶ ἐσυλλάβισαν: ΒΑ. ΒΕ. ΒΙ. ΒΟ. . . Ἐκεῖ κάτω, ἐπὶ τὸ βάθος τῆς αἰ-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικὸν δραχ. 7.— Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος} Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰουνίου 1901 Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 22

ΑΙ ΑΝΕΥΣΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)
ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Ὅχι! ποτὲ δὲν θάπεράσιζε νὰ τους ἰδῆ, καὶ οὔτε ποῦ το ἤθελε καθόλου... Ἐξάφνα μία ἰδέα διέσχισε τὸν νοῦν τῆς ὡς ἀστραπῆς: Νὰ φύγῃ. Ἄφ' οὗ ἡ Ἑλλήνη τοῦ ἡ μίς Βώρκε, τὰ πάντα εἰς τὸ σπῆτι ἤσαν ἰδικά της. καὶ ἡ Ρέζα δὲν εἶχε πλέον τίποτε, οὔτε ὄνομα κἄν, οὔτε κατοικίαν! Δέν της ἔμεινε τώρα νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ φύγῃ. Καὶ θὰ ἐφιμυγεν.

Ἐβγαλε γρήγορα γρήγορα τὴν κομπὴν ἐνδυμασίαν τῆς συναναστροφῆς κ' ἐφόρεσε μίαν φούσταν και μίαν ζακέταν σκοτεινοῦ χρώματος, καθὼς καὶ ἓνα καπελάκι ἀπὸ ψίθαν μαύρην. Χρήματα εἶχε περισσότερα ἀφ' ὅσα τῆς εἰ χρεοῖζοντο, διότι χθὲς ἀκόμη τῆς εἶχε δώσῃ ὁ θείος Ἀρχῆς, κατὰ τὴν συνθήσαν ποῦ εἶχε νὰ δίδῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ παιδιὰ, διὰ νὰ γοροῦζον μὲν των ὄχι ἤθελαν, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς μίς Σμίλυ.

Οὕτω τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν εἰς τὴν τσέπην της δέκα λίρας. — Καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ εἶνε εὐτυχῶς ἰδικά μου — ἐσκέφθη μὲ πικρίαν, — ἀφ' οὗ καὶ ἡ Ἑλλήνη εἶλαβε χθὲς ἄλλα τόσα, καὶ ἀφ' οὗ τώρα ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἑλλήνη. Εἰς μίαν μικρὰν βαλίτζαν εἶχαλε μερικά πράγματα τοῦ καλλιωπισμοῦ ἀπαραίτητα, καθὼς καὶ μίαν ἀλλαξιὰν ἀσπρόρουχα.

Τότε, ἐνῶ τὴν ἐνόμιζαν ἀκόμη εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κ. Ὀγραβῦ, κατώρθωσε νὰ καταθῇ γραφὰ ἕως εἰς τὴν ἐξώθυραν, καὶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ κανεὶς...

Μετὰ δύο ὥρας, ὁ Λάρρη ἐπέστρεφε φέρων τὴν ἀπάντησιν,

ὅτι ἡ μίς Ρέζα εἶχεν ἀπέλθῃ πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τοῦ κ. Ὀγραβῦ, μὰζι μὲ τὰς δεσποινίδας Λόντες, αἱ ὁποῖαι ἐκατοικούσαν εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσιούλιαμ, ὀλίγα σπῆτια παρακάτω.

Φαντάζεσθε εὐκόλως τὴν ἀνητυχίαν καὶ τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἡ εἰδήσις αὕτη! Ἡ Ρέζα, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἦτο τόσον πολυτίμος, — ἡ χαϊδευμένη, ἡ λατρευτὴ, ἡ ἀπαραίτητος Ρέζα, εἶχε γίνῃ ἄφαντος!

Ἄφ' οὗ ἡρεμήνησεν εἰς ὅλον τὸ σπῆτι ὁ θείος Ἀρχῆς ἐτρεψεν εἰς τοῦ κυρίου Λόντες. Ἐκεῖ τῷ εἶπαν, ὅτι τέφντι ἡ Ρέζα εἶχεν ἐπιστρέψῃ μετὰ τῶν δεσποινίδων Λόντες, αἱ ὁποῖαι τὴν εἶδαν νάναθῃ τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξώθυρας, νάνοιξῃ μὲ τὸ κλειδί, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε μαζί της, καὶ νὰ εἰσέλθῃ, ἀφ' οὗ πρῶτα ταῖς ἔστειλε μὲ τὸ χέρι ἓνα φιλί. Ἦ Ἰωάννα καὶ ἡ Γεωργία Λόντες ἐπαρουσιάσθησαν καὶ αὐτὰ καὶ ἐπεβεβαίωσαν τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα διηγήθησαν εἰς τὸν κ. Βώρκε οἱ γονεῖς των. Μετὰ τοῦτο, ὁ δυστυχῆς θείος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι, τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν ἐφερον ἀνω-κάτω, κρῶζων καὶ ἀναζητῶν παντοῦ τὴν Ρέζαν... Φυσικά, καὶ αἱ ἐρευναι αὐταὶ δὲν ἐφερον κανέν ἀποτέλεσμα.

Καὶ τώρα... ποῦ νὰ τὴν ζητήσῃ, ποῦ νὰ διευθυνθῇ, ποῦ νὰ ἐρωτήσῃ;... Δέν ὑπῆρχε καμμία ἐνδειξις, κανέν τεκμήριον, ἱκανὸν νὰ τον διαφωτίσῃ. Ὅπως κατὰ τύχην, ἔστειλε τὸν Λάρρη καὶ τὴν Βριγίταν εἰς τὸ πλέον φιλικὰ σπῆτι, διὰ νὰ ἐρωτήσουν μήπως ἡ Ρέζα ἐξάνῃ πουθενά...

Ἄλλα δὲν ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαθήματος, διότι ἤξευρε καλὰ ὅτι οὐδέποτε ἡ Ρέζα ἐπήγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸς φίλας της, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ.

Ἐτρεψε μὲ τὸν ἀδέλφον του, καὶ εἰδοποίησε περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τὴν Ἀστυνομίαν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπίσης τῷ ἐφαίνετο ἀνωφελές. Εἰς τί ἤμπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν αἱ ἐρευναι εἰς

«Εἰς τὸ Πρακτορεῖον τὴν ἐπιληροφ' ἤσαν...» (Σελ 171, στ. γ')

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ συμμαθητῶν:
— Καὶ πῶς πάει, Νίκο, τὸ μάτι σου;
— Καλλιτέρα... Ὁ Γατρός μου εἶπε πῶς ἄρξα νὰ βλέπω.

Ὁ Πατὴρ: (δοκιμάζων τὸ κρασί). — Χρὴ βαφτισμένο εἶνε...
Ὁ μικρὸς τὸν νόος: — Καὶ πῶς το λένε;
Ἐσκέλη ὑπὸ τῆς Σιμῆς Κόρης.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας:
Ἡ Διδασκάλισσα: — Λοιπόν, τί λέγεται Ἀκρωτήριον;
Ἡ Ἀργυροβιολέττα: — Νά, ἡ ἄκρη τοῦ τυρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸ παρὸν φυλλάδιον ἦτο ἔτοιμον... Δέν ἔμεινε παρὰ μόνον ἡ Ἀλληλογραφία. Καὶ εἶχα καθίσθη εἰς τὸ τραπέζι μου, μὲ τὸν σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν σὰς ἐμπρὸς μου, διὰ νὰ τὴν γράψω... ὅταν ἔρχεται ὁ Διανομέτης καὶ μου φέρνει τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἀνανία ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Τί νὰ κάμω; Νὰ τὸ ἀρῶ δια τὴν ἄλλην ἐδομάδα; Ἀλλὰ εἶνε κρῖμα... θὰ πηλῶ τὴν πολὺ, καὶ ἔπειτα ἕως τότε θὰ ἔλλῃ ἴσως καὶ τρίτον... Νάφαιρέσω τίποτε ἀπὸ τὴν ἄλλην Ὀλην καὶ νὰ κάμω τόπον... Ἀδύνατον! Αἱ σελίδες εἶνε ἔτοιμαὶ διὰ τὸ πιεστήριον. Τί νὰ κάμω λοιπόν;
Νάναθάλω τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἄλλο τίποτε δὲν γίνεται.

Στέλλω λοιπὸν ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι εἰς ὅλους, καὶ...
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μέχρι σήμερον, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

211. Λεξιγραφικὸς λογοπατικτικὸς.
Ἄνω μύτες χωριωτῆς
Ἐὼν πῆρξθ' ἀπὸ φορέας,
Ἦνας ἦρος εἶν' αὐτὸς,
Ἦὺθ' ἂν βρῆς, πολὺ γνωστὸς.

212. Στοιχειογράφος.
Μ' ἄλλη καρδίᾳ εἰς μαθητῆς τὸν Ἰησοῦν ἀφίνει,
Καὶ φυσικὸν φαινόμενον ἐστὶ πέλαγος θὰ γίνῃ.

213. Τονόγραφος.
Τοῦ σώματός σου μέλος,
Ἄν ὀδοντισθῶ,
Κακὸν θὰ ἔχω τέλος,
Διότι... ὄλ' ὤρθω.

214. Ἀναγραμματισμὸς.
Πόνος ἐστὶ σῶμα ἢ ἐστὶν ψυχὴ κ' ἂν μ' ἀναγραμ-
ματίσης.

215. Τρίγωνον.
★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★

216. Πρόβλημα.
Νὰ εὐρεθῇ ἀριθμὸς, τοῦ ὁποῖου τὸ 1/3 καὶ τὸ 1/10 συν 24, σχηματίζει ἀριθμὸν ὑπερβαλίνοντα τὸν ζητούμενον κατὰ ἓξ μονάδας.

217. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.
Ἀφαιρούντες τέσσαρα γράμματα ἐξ ἐκάστης

τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συνεινούτες καταλλήλως τὰ λοιπὰ, καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρὰν, ἀποτελοῦμεν γνωμικόν.

Φροῦδος, λίκνον, σκοπός, ναύτης, ὄρμος, ταϊνία, μαγεία, στροβίμα, βασιλῆς, κελλίον, κορυφή, Ἀρκαδία, εἰδωλον.

218. Ἀπροσδόκητον.
Ποῖον ζῆλον, καίτοι ὁμοιάζει ὅσον κανέν ἄλλον μὲ τὴν γάταν, δέν εἶνε γάτα;

219. Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν Βασιλέα:

1, Μήτηρ ἡρώως, 2, Φυσικὸν φαινόμενον, 3, Γλύκισμα, 4, Τιτάν, 5, Ποιητῆς Τραγῆς, 6, Ἐντομον χρήσιμον.

220. Φωνηεντόλιπον.
θ ρ - π σ κ - κ - κ ρ δ - μ λ ν
221. Γρίφος.

ε ε 11 11 φ φ
ε Π ε τε φ λον φ
ε ε 11 11 φ φ
ε ε 11

ΑΥΣΕΙΣ

138. Ροδάκινον (ρόδα, καϊνόν). — 139. Τάγος - πάγος. — 140. Οἰνάς - Ἰαός.

142. ΠΟΣΕΙΔΩΝ (ὀδός, Σίδων, ἰδῶ, ἴππος, Διδῶ, ὀδόν, Νέσος.) — 143. Εἶπεν: «Εἶμαι τέρας, ἀληθῶς!» (ὕμπερας...) — 144. Ζημίαν αἰροῦ μάλλον ἢ κέρδος: ἀίσχρον. — 145. ΚΑΤΑ ΊΣΙΣ, ΣΙΑΜ, ΣΑΡΑ (ΚΙΣΣΑ, ΔΣΙΑ, ΤΙΔΡΑ, ΔΣΜΑ). — 146. Ὁμοίος ὁμοίῳ ἢ πελάζει. — 147. Οἱ φίλοι: ἐν δυστυχίᾳ φαίνονται.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὸ 10, διὰ δι τοῖς συνδρομητῶν μας λεπτὸ 5 μόνον. Ἐνάγιτος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀναγνώστρια τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρῶτα δημοσιεύσιν χρονογράφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐναγνώστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μίχρη τῆς μισσημέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἑξαήμερου Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μεταπόμενον.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μὲ ὄσους ἤθελον μοι ἀποστείλῃ τοιαῦτα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: κ. Μιχαὴλ Χατζῆ Μάρκου, εἰς Σμύρνην. (Α-31)

Εὐχαριστῶς δέχομαι εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια ἐκ πάσης πόλεως τοῦ ἔσωτερου κοῦ καὶ τὰ ἀναποδίδω. — Ἡ διεύθυνσίς μου: Mlle Héłène S. Dessylla, Andros (Grèce). (Α-32)

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων, ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησῶ καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον, (Alexandrowski Prospect, No 3) εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσίαν. Παρὰ τῶ αὐτῶ κ. Ἀντιπροσώπῳ πληροῦνται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιότερον ἐτῶν ἐξ οἰασδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταὶ, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελία περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.